

Ayna
Ayna

CARA DELEIVINGNE

VE
ROWAN COLEMAN

Çeviren
Oya Yalçın

*Ergenlik yıllarım boyunca
bana yardım eden aileme ve arkadaşlarıma.*

*Ve kendini kaybolmuş hissedenden herkese;
bu kitabın hayallerinizin peşinden gitmeniz
ve umudunuzu hiç yitirmemeniz için
ilham vermesi umuduyla.
Her şey mümkündür.*

Sekiz hafta önce...

Kollarımız birbirine kenetli, ayaklarımızı sürüyerek eve dönerken güneş yükseliyor ve yaz sıcağı havayı dolduruyordu. Rose'un başı omzumda, kolu belimdeydi. Kalçalarımızın birbirine uyumsuz bir ritimle çarpışını, ılık ve yumuşak cildinin benimkine değini çok net hatırlayabiliyorum.

Saat henüz beş olmamıştı. Günün altın sarısı ve alevi andıran ilk ışıkları tüm kirli sokakları yeniymiş gibi parlatıyordu. Dışarıda geçirdiğimiz uzun gecelerin ardından eve dönerken bu gün doğumlarına fazlasıyla şahit olmuş, gözlerimizi kapadığımız o son âna kadar her ânu birlikte geçirmiştik. O geceye kadar hayat ihtişamlıydı ve bize aitti, biz de ona. Her saniyesini yeni, önemsemediğimiz şeylerle dolduruyorduk.

Ama o gece farklıydı.

Gözlerim acıyordu, ağzım kurumuştı ve kalbim küt küt atıyordu. Eve dönmek istemiyorduk ama başka ne yapabilirdik? Gidecek başka bir yer yoktu.

"Neden şimdi?" dedi Rose. "Her şey çok iyiydi, dostum. O iyiydi, mutluydu. Neden şimdi?"

"Bu ilk değil, öyle değil mi?" dedi Leo. "Domuzlar o yüzden ciddiye almıyor. Bunu daha önce de yaptı. Parası, buzdolabından yemek doldurduğu sırt çantası ve gitarı. Birkaç hafta ortadan kaybol. Çalışma tarzı böyle."

"Ama Ayna Ayna'dan beri öyle değildi," dedi Rose. "Bizden sonra öyle değildi. Değil mi? Bütün o kesme ve kaçma haltları öncedendi. Ama gruptan beri yoktu. O... Biz iyiydik. İyiden de öteydik."

Arka çıkmamı bekleyerek bana baktı ve ben de kabul etmek zorunda kaldım, geçen yıl hepimiz için her şey değişmişti. Gruptan önce hepimiz bir şekilde yolunu kaybetmiş insanlardık ve sonra her nasılsa bir araya gelmiştik. Birlikte güçlü, havalı, kaya gibi sağlam ve herkesin görebileceği kadar harikaydık. Naomi'nin de böyle hissettiğini ve bir daha kaçmaya gerek duymayacağını düşünüyorduk. Dün geceye kadar.

O gece hepimiz dışarıda, şehrin dört bir yanındaydık.

Onunla gittiğimiz her mekâna bu kez onsuz gittik.

Ailelerimize bahsettiğimiz ve bahsetmediğimiz mekânlara.

Sıcak, ter ve hormon kokan, girmek için çok küçük olduğumuz kulüplerde, dans eden kalabalığı yararak Naomi'yi bulmaya çalıştık.

Gölgelerde sinsice yürüdük; barların arkasındaki esrar alabileceğiniz dar geçitlerde gözleri gölgeli, torbalarca *skunk* satmaya çalışan asabi çocuklarla sessizce konuştuk. O gece hayır dedik.

İçeri girmek için bir tanıdık bulmanız gereken işaretli kapıların ardındaki yerleri ziyaret ettik. İçerisi, hava ağırlaşana kadar tüttüren insanlarla dolu karanlık bodrum katlarına gittik. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki kulaklarınız çınılıyordu; göğsünüz titreşiyor ve ayaklarınızın altındaki zemin ritme göre zonkluyordu.

Tüm bu yerlere ve diğerlerine gittik. Oyalanmak için gittiğimiz parka. Milyonerlerin apartman bloklarının manzarasını oluşturan yabancılaştırmış nehir kenarına. Vauxhall Köprüsü'nden, sıklıkla üzerinden geçtiğimiz bizim köprüden geçtik. Trafik yüzünden birbirimizle bağırarak konuşurduk ve bu da tanıdık gibi, tanık gibi hissetmemize sebep olurdu.

Sonunda kapısı kırık olan ve arka tarafında bir yatak bulunan boş bahis dükkânına gittik. Bazı çocuklar yalnız kalmak istediğinde oraya giderdi. Bazı çocuklar ama ben değil çünkü en nefret ettiğim şeylerden biri yalnız olmaktı.

O gece saatler birbiri ardına geçerken, biz her geçen dakika onu bulacağımızdan, acı çektiğinde ve fark edilmeye ihtiyaç duy-

duğunda yaptığı o numaralardan birini yaptığından emindik. En iyi dostumuz ve grup arkadaşımız Naomi'nin sadece bizim bildiğimiz bir yerde olduğundan emindik. Bizim onu bulmamızı bekliyordu.

Çünkü bir gün varken ertesi gün öylece ortadan kaybolamazdınız. Bu çok anlamsızdı. Hiç kimse arkasında bir çeşit iz bırakmadan havada çözümlüp yok olamazdı.

Onu aradığımız o gece, bir sonraki gece ve ailelerimiz artık aramayı bırakmamızı, hazır olduğunda evine döneceğini söylediği tüm o gecelerde kendimize söylediğimiz şey buydu. Sonra polis de aramayı bıraktı çünkü daha önce de defalarca kaçmıştı.

Ama bize hiç öyle gelmiyordu, bu daha önceliklere benzemiyordu çünkü Naomi eski Naomi değildi – ama sıkılmış ifadeleri ve boş not defterleriyle dikilirken bizi dinledikleri falan yoktu. Ne bilebilirlerdi ki?

Böylece herkesin aramayı bırakmasından çok sonra bile biz Naomi'yi aramayı sürdürdük. Her yere baktık.

Ama hiçbir yerde yoktu.

Tek bulabildiğimiz, geçtiği yerlerdi.

1

Bugün: Hayat devam ediyor, herkesin söylediği buydu.

Uyanmak, okula gitmek, eve gelmek ve başlayacak olan boktan sınavları düşünmek zorundaydık. “Umut et, dua et ve güven!” ve deli saçması bir sürü şeyden başka söyledikleri bir şey yoktu.

Hayat devam ediyor ama bu bir yalan çünkü Naomi sırta kadem bastığı o gece lanet olası bir duraklat düğmesine bastı. Günler, haftalar ve mevsimler ve tüm o boktan şeyler acımasızca geçiyordu ama bir şey olduğu yoktu. Gerçek anlamda yani. Sanki sekiz haftadır hepimiz nefesimizi tutuyorduk.

Neyi artık söylemediklerini söyleyeyim size. Artık hazır olduğunda eve döneceğini söylemiyorlar. Büyük ablası Ashira’yı okulda gördüm. Kimse yanına yaklaşmasın diye başını öne eğmişti. Annesiyle babası süpermarkette dolanıyor, görevlilere bakıyor ama aslında onları görmüyorlardı. Kaybolan Nai olmasına rağmen kaybolmuş görünen onlardı.

Ve evet, bir zamanlar herkesin onu araması için kaçardı çünkü o zamanlar bu tür bir psikodramanın önemli bir marifet olduğuna inanıyordu. Ama uzun zamandır öyle bir şey yapmamıştı ve öncekilerin hiçbiri buna benzemiyordu. Anne babasının onun için endişelenip kıvrınmasını ya da Ash’in sürekli nefesini tut-

muş, kara haber bekliyor gibi görünmesini hiç istemezdi. Nai karmaşıktı ama ailesini seviyordu ve ailesi de onu seviyordu. Bizi onların etrafına çeken de bu ışıktı. Işığa uçan sevgiye-aç pervaneler gibiydik. Birbirlerini deli gibi umursayan bir aileydi onlarınki.

Anlamışsınızdır, Naomi bunu onlara da bize de yapmazdı. Ama kimse bunu duymak istemiyordu. Ne polis ne de annesi. Çünkü Naomi'nin zorlu bir kaltak olması, öylece çekip gitmiş olması düşüncesinden daha iyiydi.

Bazen bir ceset bulmalarını dilemem bundandı.

İşte böyle bir puştum. Bazen keşke ölmüş olsa diyordum çünkü o zaman ne olduğunu bilebilecektim.

Ama ceset bulamadılar. Hiçbir şey bulamadılar. Ve hayat devam etti.

Bu da bugün, Naomi'nin yerini alacak yeni bir basçı için eleme yapacağımız anlamına geliyordu.

Bir an, grup onsuzken dağılabilecek gibi geldi. Ayna Ayna'nın geri kalanı –ben, Leo ve Rose– prova için buluştuk ve iptal edip edemeyeceğimizi düşündük ve hatta iptal etmeliyiz dedik. Sonra üçümüz orada öylece dikildik. Kimse gitmedi, kimse toparlanmadı ve yüksek sesle dile getirmesek de üçümüz de grubu bırakamayacağımızı biliyorduk. Grubu bırakmak hayatımızdaki en iyi şeyi bırakmak ve Naomi'den sonsuza dek vazgeçmek demekti.

Grubu Naomi kurmuştu ya da en azından kıcı kırık bir okul projesinden gerçeğe, kayda değer bir şeye dönüştüren oydu. Nai, hepimizin hangi konuda iyi olduğumuzu bulmamızı sağlamıştı çünkü kendi işinde iyiydi. Demek istediğim çok iyi bir basçıydı, efsaneviydi; ritme başladığını duyduğunuzda sarsılırdınız. Ama dahası, yazabiliyordu – gerçekten çok güzel şarkılar yazıyordu. Ben de kötü değilim, birlikteyken harikaydık ama Nai'de o şeyden vardı. Kurşuni ve gri bir şeyi alıp parlak ve özel bir şeye çevirme gücü. Ayna Ayna'dan önce süper güçleri olduğunun farkında bile değildi ama artık öğrenmişti çünkü ona biz söyledik. Biz ona söylemeye devam ettikçe daha da iyiye gitti. Ve böyle bir süper güce sahip olduğunuzda kaçmanıza gerek yoktu.

Neredeyse ayrılacağımız o gün müzik hocamız Bay Smith prova odasına geldi. Yaz tatiliydi ve okul bizim dışımızda tamamen boştu. Onun sayesinde okulda bulunabiliyorduk. Bizim için izin almıştı ve tatilini, biz kavga edip enstrümanlarımızı çalarken oturup gazete okuyarak geçirmişti. Ama bu sefer geldi, oturdu ve susarak ona bakmamızı bekledi. O an gözüme çok farklı göründü. Bay Smith bulunduğu odayı dolduran cinsten insanlardandı. Sadece uzun ve yapılı olduğundan, spor filan yaptığından değil, kendi gibi olduğundan. Hayatı seviyordu, bizi seviyordu, öğretmenlik yaptığı çocukları seviyordu ve bu çok az bulunur bir şeydi. Bir şeyler yapmak, bir şeyler öğrenmek istemenize sebep oluyordu ve bu, yetişkin insanlarda öyle kolayca göremeyeceğiniz türden bir enerjiden kaynaklanıyordu. Gerçekten umursuyormuş gibiydi.

O güne sanki biri içindeki havayı çekip almıştı, genellikle peşinden getirdiği o enerjisi ve güzel hava yok olmuş gibiydi. Onu böyle görmek korkutucuydu çünkü o, daima güçlü olan insanlardan biriydi. Bu durum beni nasıl tarif edeceğimi tam olarak bilemediğim bir şekilde etkiledi; onu daha çok sevmeme neden oldu. Nai'nin kayboluşunun onu bu denli etkilediğini, gerçekten umursadığını görmek çok şey ifade ediyordu. Ailesi ve bizim dışımızda umursayan birkaç insandan biri gibi görünüyordu.

Diğerleri nasıl hissetti bilmiyorum ama onu öyle gördüğümde ona yardım etmek istedim. Onun da bize bir o kadar yardım etmek istediğini biliyordum.

“Gerçekten ayrılmak mı istiyorsunuz?” diye sordu.

Birbirimize baktık ve bir saniyeliğine, arkadaş olmadan önceki gibi hissettik; yalnız ve hantal. Tekrar o noktaya dönme düşüncesi dehşet vericiydi.

“Onsuz bir şeyler yanılmış gibi geliyor,” dedim.

“Anlıyorum,” dedi. Parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdiğinde havada dikili kaldılar. “Ama beni dinleyin, eğer ayrılırsanız pişman olacaksınız. Siz dördünüz... siz üçünüz... Sizinle ve birlikte yaptığınız her şeyle gurur duyuyorum. Bunu kaybet-

menizi istemiyorum. Hem kendiniz için hem de Nai için. Şu an Naomi için yapabileceğiniz çok fazla şey yok ama insanların, o bulunana kadar onun adını hatırlamasını sağlayabilirsiniz. Onu aramaktan vazgeçmemelerini sağlayabilirsiniz. Bir fikrim var – bir konser vereceğiz, burada, okulda. Ailesinin onu aramasına yardımcı olmak için bağış toplayacağız ve hikâyesini görünür kılacağız. Bütün dünyanın bize bakmasını sağlayın, size baksınlar, çocuklar ve ona nasıl değer verdiğimizizi görsünler. İşte bunu yapmak istiyorum, çocuklar. Ama bunu sızsiz yapamam. Var mısınız?”

Tabii ki onunla birlikte olduğumuzu söyledik.

Yapmayı düşünebileceğimiz tek şeydi.

Üçümüz bütün yaz çalışmaya devam ettik ama konser günü iyiden iyiye yaklaştığında ne yapmamız gerektiğini anladık. Yeni bir başçı bulmak zorundaydık. Tanrı aşkına!

Naomi beraber çalmış olduğum en iyi başçıydı... başçı. Bu da oldukça tuhaf bir şey çünkü kızlar normalde bu bokta iyi değillerdir. Bu seksistlik değil, sadece bir olgu. Gerçekten bas çalabilmek için görünmez olma konusunda azimli bir kararlılığa ihtiyaç vardır ve kızlar –şey, normal kızlar– görülmekten hoşlanırlar.

Ama gün devam etmeliydi. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Yataktan sürünerek çıkıp, yerde yığılmış kırışık kıyafetlerime baktım.

Leo için her şey yolundaydı. Kankam yataktan kalkar kalkmaz sadede gelirdi.

Gitarını eline alırdı ve böyle zamanlarda Tanrı da olabilirdi; kızlar ona Tanrı'yımış gibi tapıyorlardı zaten. Daha on altı yaşındayken bu kadar bütün olması, sanki kalın sesi, uzun boyu ve kaslarıyla bir bütün olarak yaratılmış gibi olması gerçekten pek adil görünmüyordu.

Öte yandan ben hâlâ tuhaf bir safhadaydım. Tuhaf bir safhada yaşıyordum, tuhaf safhanın *ta* kendisiydim. Eğer tuhaf safha için bir emoji olsa o ben olurum. Kırk beş olduğumda ve hatta ne-

redeyse ölecek yaşa geldiğimde de hâlâ bu tuhaf safhada olmayı tamamen kabul ediyordum.

Havalı görünmek *istiyordum* ama Leo gibi havalı; düz beyaz tişört, kot, kapüşonlular, pirüpak beyaz üstler benim için havalı sayılmazdı. Olabileceğim bir havalılık versiyonu yok gibiydi. Leo'nun arkadaşı olmaktan ödünç alınan havalılık dışında.

Rose da güzel görünme olayını halletti. Onunki meşru bir güzellikti ve güzel görünmeyi denemesine gerek yoktu. Koyu kahverengi saçları sarıya boyanmıştı ama en üst kısımlarına kadar değil; diğer kızlar gibi cılız değildi. Rose'un memeleri ve kalçaları, Thames Comprehensive oğlanlarını esir ediyordu.

Ama hepsi bu kadar da değildi. Makyajsızken daha güzel olmasına rağmen –ya da belki de bu yüzden– yüzüne tonlarca makyaj yapıyordu. Saçını geriye tarar ve taytlarına bilerek delikler açardı. Rose nasıl görüldüğünün farkındaydı ve bunu sağlayan da kendisiydi. Havaya statik elektrik yüklerdi ve geçtiği her yerde etrafında milyonlarca minik patlama yaşanmasına neden olurdu.

Diğer kızlar onu taklit etmeyi denese de Rose gibi başka bir kız yoktu. Tanrı'ya yemin ederim ki, Rose, tanıdığım kızlar içinde gerçekten zerre kadar umursamayan tek kız.

Hele şarkı söylediğinde... Duvarlar titreşir, gözler yeşile döner, ereksiyonlar sertleşirdi.

Dört kişilik muhteşem uyumsuzlar ailemizin içinde bana en çok benzeyen Naomi'ydi... yani *hâlâ* Naomi. Eğer Leo ve Rose, okul-balosunun-kral-ve-kraliçesini-siktir-et tayfasıysa, ben ve Nai de Garabet Derebeyleriydik.

Naomi'yi, kalp şeklindeki yüzüne oturan ve yumuşak kahverengi gözlerini saklayan kalın çerçeveli gözlüğüyle düşündüğümde onunla gurur duyuyordum. Baştan aşağı düğmelerle kaplı gömlekleri ve boyu herkesinkinden farklı pileli etekleri giyişi; bağcıklı ve cilalı makul ayakkabıları. Bunların ötesinde kasten uyum sağlamayan garip tercihleriyle Naomi tamamıyla, kimseyi-esir-almayan, saçmalık-kabul etmeyen biri.

Bazen Naomi ile birlikte öğle yemeğinde kütüphaneye gider ve sadece oturup kitap okurduk. Sessiz ve kıpırtısız olurduk. Bu çok huzurlu gelirdi. Bir dokuzuncu sınıf sıkı-çalışkanı geçtiğinde kitabının üzerinden bana bakar ve kaşının tekini kaldırır. Her nasılsa yarışa avantajlı konumda başlamış iki inançsız süper-inek geçtiğindeyse pişmiş kelle gibi sırtırdık.

Ve çaldığında... dünyadaki en iyi başçılar kadar, aslına bakılırsa onlardan da daha iyiydi. Davulda da ben vardım ve birlikte grubun ritmini tutuyorduk; nadir bir dakiklikle müziğin havasını biçimlendiriyorduk.

Gruptaki görünümümü düşünmeye katlanamadığımdan sık-tir ettim: ekoseli gömlek, altta beyaz tişört, kot pantolon. Her zamanki üniformam buydu. Rose buna Oduncu-pro diyordu.

En azından büyük bölümünü kazıdığım için saçım ile ilgili düşünmek zorunda değildim.

Havuç Kafa.

Kızıl Kaçık.

Sikkafa.

Bana takılan tüm isimler kızıl saçlı olmamla ilgiliydi. Üstelik öyle klasik bir kızıl olduğumdan değil, hayır, aynı anda bir de kıvrık saçlı bir kızıl olduğumdan. Tanrım, kafam sanki belaya bir davetmiş gibi büyüdüm. Rose, bu durumla ilgili yapabileceğim şeyler olduğunu söylemeyi severdi. Saçıma, bakım ürünleri uygulamak ve düzleştirmek için deliriyordu. Bense pek o modda değildim. Her üç günde bir saçımı siyaha boyamayı önerir ama ben yine kabul etmem. Ben bir kızılım, tamam, bununla baş etmeyi öğrenin, derim.

Ayrıca saçım siyah olsaydı bana Red diyemezlerdi ve takma ismim benim en havalı yanımdı.

Nai'nin ortadan kaybolmasından bir gün önce saçımı kısacık kestirdim. Kimseye bir şey demedim, berbere gittim ve onlara saçımı kenarlarından tıraş etmelerini ama üstlerini gözlerimin üzerine düşüp zıplayacak kadar uzun bırakmalarını, ekipmanımın başına oturduğumda deli gibi uçmalarını istediğimi söyledim.

Annem gördüğünde hiç ara vermeden bir saat boyunca bağırdı. Üst düzey güvenli bir hapishaneden kaçmış gibi göründüğü mü söyledi, şaka yapmıyorum.

Babam *gece boyunca süren toplantılarından* birinden geldiğinde annem babama, bana bağırmadığı için bağırdı.

Kulağımı dört yerden deldirdiğimde daha da kötü olmuştu. O günden sonra, kendim gibi hissetmeme yardımcı olan şeyleri yaptığımda onlara söylemekten vazgeçtim. Tüm bu öfkeye değmezdi.

Beni kurtaracak, düzeltecek ya da bana yardım edecek olanın ailem olmadığını çok uzun zaman önce anlamıştım. Kendilerini kendi yıkımlarına o kadar kaptırılmışlardı ki ben ve küçük kardeşim Gracie onlar için ikincil dereceden hasardan başka bir şey değildik. Bunu idrak ettiğimde, ister inanın ister inanmayın, hayat daha kolay görünmeye başladı.

Tabii annemin benden nefret edişini ve babamın pespayeliğini görmezden gelmek zordu ama ben yine de denedim.

Ayna Ayna Sözler

Nereye Gitti?

Adımlarında gün ışığı vardı hep,
Gülümsemesinde bir güç.
Tek bir pişmanlığı bile yoktu,
Ama kısa bir süreliğine kaldı yalnızca.

Nereye gitti o, istediğim kız?
Nereye gitti o, hiç aklımdan çıkmayan kız?
Nereye gitti o, bulamıyorum onu.
Ama vazgeçmeyeceğim aramaktan, devam edeceğim ta ki...
bulana kadar.

2

Rose hemen idareyi ele aldı. Bir haftada bas çalmayı öğrenebileceğini düşünen ciğeri beş para etmezleri tek bir ölümcül bakışla devre dışı bıraktı.

“Tanrı aşkına, Toby, bası parçalayışın beni hayattan soğutuyor, dostum,” dedi Rose son kurbanına. “Kız arkadaşını da böyle mi parmaklıyorsun?”

“Üzgünüm, dostum,” diye omuz silkti Leo. “Belki tutunacak başka bir... Ya da enstrüman çalmasan?”

Toby pembe yanakları alev alev çıkıp giderken koridora göz geçirdim ve sırayı gördüm. Bir sıra vardı. Bir zamanlar koridor da herkesin görmezden geldiği ucubeydim, şimdiyse insanlar grubunda çalmak için sıraya giriyordu. Bu, aynı anda hem iyi hem de berbat bir histi. Nai grubu kurmak için bize yardım etmişti; içimizdeki en iyi söz yazarı oydu, olayın tam merkezindeydi. İnsanların durup dinlediği onun melodileri, onun sözleriydi. Oysa şimdi onun yerine geçmek için sıra olmuşlardı.

Bu grubu istiyordum, ona ihtiyacım vardı. Sanırım bu da beni piçin teki durumuna düşürüyordu.

Teker teker başarısız oldular ve ben de geriye son iki rakip kalamaya kadar davulunun arkasında, kendimi güvende hissederek onları izledim.

Gelen kızın adı Emily'ydi. Güzel ve havalıydı. Sizi canlı canlı yiyecek kadar seksi olmasa da tüm gün ona bakabileceğiniz, saçları ve diğer bok püsürüyle ilgili şiirler uydurabileceğiniz kadar seksiydi.

Emily içeri girdiği anda Rose'un bunların hiçbirinden etkilenmeyeceğini anlamıştım. Bir şey söylemesi gerekmiyordu, gözlerindeki ışıktan her şey anlaşılıyordu. Grubun seksi kızı oydu ve bir ikinciye gerek yoktu.

Üzücüydü çünkü çalmaya başladığında Emily'nin iyi olduğunu görmüştüm. Benim ritmime ayak uydurabiliyordu ve bage-timin her vuruşuna dahil olabiliyordu. Bu çok iyi hissettirmişti, gerçekten çok iyi ve samimi. Kendimi gülümserken ve onun mavi gözlerine bakarken buldum. Çünkü davulun arkası, bir kıza ondan hoşlandığımı belli edip de bunun için kendimi öldürme isteği duymadığım tek yerdi. O da bana gülümsedi ve bage-tlerimden biri ben ne olduğunu anlayamadan gürlütle yere düştü.

"Üzgünüm, tatlım," dedi Rose, Emily'ye bakmadan. "İşimizi görmüyor, değil mi? Yine de iyi denemeydi."

Emily tepki vermedi, çok sakın bir şekilde omuzlarını salladı ve gitmeden önce bana yine gülümsedi.

"Ben sevdim," dedim. "Onu alamaz mıyım?"

Rose pazıma vurdu ve omzumda keskin bir acı hissettim. Bu kız vurmaya biliyordu.

"Tanrı aşkına, Rose! Silahlarını indir!"

"Onlar silah değil, daha çok su tabancası." Kafasını salladı. "Tanrı aşkına, Red, seninki pantolonunun içinde kalsın. Bu, senin içeri giren eski kaşarları götürme fırsatın değil."

"Emily kaşar değil," dedi Leo. "Ben sevdim."

"Tanrım, sizi ahmak sık kafalılar. Gerçekten sadece memeleri olması yeterli, değil mi? Hemen koyuna dönüyorsunuz."

Leo'yla bakiştık ve gülümsememizi bastırdık.

Leo, "Senin bütün okulu parmağında oynatman da buna dayanmıyor mu?" diye mırıldandı ve Rose, kafasının arkasına bir tokat attı.

Sıradaki aday, sekizinci sınıflardan Leckraj idi. Bana, Thames Comprehensive karmaşasıyla nasıl baş edeceğimi bilemediğim on üç yaşımı hatırlattı. Bas gitarı neredeyse kendinden büyüktü ama en azından beşinci düzeye kadar çalabiliyordu. Emily kadar iyi değildi, Naomi'nin yanına bile yaklaşamazdı ama idare ederdi. Görünüşe bakılırsa idare etmek zorundaydı çünkü geriye bir tek o kalmıştı.

"Tamam, Leckraj, sana *Head Fuck*'ın bas kısımlarında eşlik edeceğim, tamam mı? Sonra da..."

"Çocuklar, bir dakikalığına durabilir misiniz?"

Bay Smith birden odanın ortasında bitti; bir elektrik akımı onu olduğu yere çivilemiş de dik durmaya zorlanmış gibi görünüyordu. Yüzünde daha önce hiç o anki gibi bir ifade görmemiştim. Sanki az önce dünyanın sonunun geldiğini haber almıştı. Bu hâli beni korkuttu. Midem altüst olmuştu. Kötü haberdi, kötü olacaktı.

Kimse bir şey söylemedi.

Kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu.

Bizi çevreleyen hava ağırlaşmış ve zamanı durmuşçasına yavaşlatmış gibiydi. Ciğerlerime yapışmıştı. Nefes alamıyordum.

Hepimiz bize ne söyleyeceğini biliyorduk.

"Onu buldular mı?" Bu, içimden gelen bir fısıltıydı ama milyonlarca ışık yılı uzaktan geliyor gibi çıkmıştı.

Gözlerimize bakmadan başıyla onayladı.

"O?.." Bu seferki Leo'ydu. Gözleri Smith'e sabitlenmiş, baltayı indirmesini bekliyordu.

"O..." Bay Smith bir saniyeliğine boğulur gibi oldu, kafasını salladı. Nihayet bize baktığında gözlerinde yaşlar vardı, ağzı çarpıktı ve anlamam biraz zaman alsa da...

... gülümsüyordu.

"O yaşıyor," dedi.